

AU PAIR, AU AU - II.

ÁĚtvrtek, 28 leden 2010

Byla jsem celkem nadšena, že bydlím s tak exotickou "rodinou", ale ostatní věci byly tragédie. Paní sice byla taková přátelská a odevzdaná, ale doma nebyla skoro vůbec. Ráno odcházela ješitně dříve, než se malá Essi u mě v pokoji probudila, a večer přicházela tak v devět, v deset. Kromě studia si tato single mother ješitně vydávala, a kdesi jinde měla i přítelkyni.

Vůbec jsem nevěděla, kde si mám hledat školu a jak vyžádat dočasné povolení na policii. To, že sdílím s ní pokoj, že se nemám už po odchodu umýt, že dělám všechno, protože prostě v bytě nikdo jiný není, bylo jen nemám slíbené peníze. Paní chodila domů tak pozdě, že jen stihla říct, že agenturu zavolá zítra a spát. Malá Essi stále brečela, že chce maminku, což není divu, když jí neviděla celé dny. S malými dětmi jsem zkušenost neměla, ale jsem zodpovědná a dělala jsem všechno tak, jak mi paní v rychlosti ukázala, všechno ohledně krmení a přípravy dětských jídel. Ohledně ostatních dětských potřeb jsem se řídila tím, co bylo jednoduše za maminku jsem nahradit nedokázala.

Když mi došlo, že koupelna se sama nesprávně, že byt se nenafoukne vznikl další pokoj pro mě a slíbené peníze se taky neukázaly, že na školu bych být ani neměla, protože "available", a zároveň jediný dospělý s malou, od tmy ráno do tmy večer, a to sedm dní v týdnu, tak jsem si zjistila další kontakty na jiné agentury. Ta moje originální měla v dodatku smlouvy napsáno, že v případě nespokojenosti se bude zjišťovat, kdo je na vině, a jedna strana bude "označena za viníka" (pokud odsoudí mě, pokud ne, pak domů), vyloučila jsem ji tudíž.

Něco takového mi bylo nepříjemné; žalovat, dokazovat, dovolávat, to se mi nechtělo. Nechtěla jsem se v té cizí zemi nechat soudit a odsoudit, prostě jsem zapátrala po jiných agenturách a našla si jinou rodinu, indickou, v Londýně. Paní prý má dvě děti, a už se na mě moc těší. Všichni se na telefonu. Moje stávající lady, když jsem jí řekla, že nejsem takhle spokojená a budu si muset hledat práci jinde, tak to ukončila velmi rychle a rázně. "Musíš odejít, pak něco mám a nehodí se mi to."

Naštěstí Indové potěbovali co nejrychleji, tak jsem odjela. Na cestu mi dokonce moje Afričanka koupila okružnici. Rozešli jsme se přátelsky, bylo mi to líto, ale prostě to za daných podmínek jinak nešlo.

Nechtěla jsem zůstat bez svého pokoje, soukromí, bez školy (paní ani netušila, že mám na něco takového právo), a nelíbilo se mi porušení smlouvy v mnoha bodech. Nehledala jsem chybu nikde. Sama jsem byla ješitně pitomá, paní zase neměla za svoje poměry, a kde vážla komunikace smluvních podmínek mezi agenturou a rodinou, to nevím. Však co bych chtěla, když vlastně nikomu za zproštění peníže nedala, to mám.

Přijela jsem do Londýna, už trochu otrkaně. Uvítala mě opatřilá lady, tentokrát jen snědá, a její děti. Odvezla mě do docela hezkého domečku, na první pohled opravdu moc hezký. Jen na ty české poměry uvnitř stísněný. Vše mají i schody úzké a krátké, aby ušetřili místo. Vejde se tam tak polovina chodidla. Pokoje jsou tak maximálně dva na tři metry, setkala jsem se později i s menšími, něco jako kumbál na kůta. První probíhaly dobře, pomáhala jsem paní jak jsem mohla a dovedla, přebalovala děti, připravovala dětská jídla, uklízela. Malá mi dokonce řekla, jak se dostanu do školy a záleželo jí na tom, abych se zapsala. Nevěděla jsem, protože se v indická kuchyně, strážná pálvá, vůbec jsem nevnímala rozdíly chutí, všechno jednoduše v puse hořelo. Mezi sebou mluvili svým jazykem, takže jsem toho moc neodposlechla. Se mnou mluvila anglicky, takže jsem brala slova jako zamést, vytřít, plínka, atd. Manžel už etně chodil domů a večer, na první pohled seriózní a tichý. Ocenila jsem i to, že v okolí je trochu živo, nějaký ten newsagent, nějaký shopík, že když jedu do školy, projdu shopping center a tak dále. Jen ty domluvené peníze byly problém. Prý mi zaplatí všechno, ale budu odcházet.

Zatím mi budou dávat patnáct liber týdně a zbytek budu mít u nich jako v sejfě. Když přijdou peníze, jedu volně, jela jsem do centra na památky, a další týden do galerií, muzeí, na letišti a do botanické zahrady, tak jsem si to vynahradila. Peníze stačily na víkendovou travel card i pár suvenýrů a po odchodu jsem měla ješitně zásobu z domova...

Anděla (pokračování příště)